

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobkyně **P. K.**, zastoupené Mgr. Liborem Holemým, advokátem, se sídlem Rožnov pod Radhoštěm, Meziříčská 774, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 10. 2012, č. j. 15285/12-1102-702767,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 10. 2012, č. j. 15285/12-1102-702767, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.808 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Libora Holemého, advokáta, se sídlem Rožnov pod Radhoštěm, Meziříčská 774.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 23. 11. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2012, č. j. 15285/12-1102-702767. Žalovaný

svým rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 22. 3. 2005, č. j. 59066/05/303917/6388, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002 ve výši 653.280 Kč.

II. Obsah žaloby

[2] V rámci žaloby žalobce uvedl, že se žalovaný v rozporu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s neřídil závazným právním názorem soudu a jeho pokyny. Celou věc po zrušení předcházejícího rozhodnutí přezkoumal nedostatečně a nezabýval se všemi relevantními skutečnostmi. Dle žalobce žalovaný v rozporu se závazným právním názorem nevyhodnotil platnost smluv, které byly žalobcem předloženy a specifikovány v kasační stížnosti ze dne 12. 11. 2009, přičemž žalobce z důvodu opatrnosti zopakoval důvody tvrzené neplatnosti soukromoprávních úkonů. Žalobce v této souvislosti namítl, že žalovaný vůbec nevyhodnotil, zda předmětné smlouvy jsou či nejsou neplatné a nezauljal k této otázce žádné stanovisko. Závěr žalovaného, že ani případná neplatnost by neměla vliv na daňové posouzení příjmů žalobce, považoval žalobce za nesprávný.

[3] Dále žalobce namítl, že Nejvyšší správní soud v kasačním rozhodnutí v souzené věci měl na mysli to, aby žalovaný zaujal právní názor k ustanovení § 3 odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů ve vztahu k platnosti převodu pohledávky. Žalobce tvrdí, že s ohledem na neplatnost smlouvy o postoupení pohledávky nikdy nenabyla pohledávku z titulu úvěru za J. L., Ing. P. O., R. O. a S. Š. a nemohla tedy ani dosáhnout žádných z příjmů z vrácení úvěru. V této souvislosti považuje žalobce za nesprávný názor, že daňově se projevilo až samotné vymožení pohledávky. Podle žalobce je podstatné posouzení, z jakého titulu přijal žalobce vymoženou částku, tedy zda z titulu smlouvy o půjčce nebo z titulu smlouvy o úvěru.

[4] Následně žalobce namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s otázkou posouzení nedobrovolné dražby, když ji v rovině soukromoprávní považoval za účinnou. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 Afs 7/2005-127 a jeho závěry ohledně aplikace interpretativního výroku nálezu Ústavního soudu v probíhajících řízeních. Podle žalobce je třeba v řízení, které probíhá po 10. 5. 2005 vycházet z toho, že dražba byla protiústavní a na právní vztahy posuzované po 10. 5. 2005 není možné zákon o veřejných dražbách použít. Navíc žalobce namítl nezákonnost dražeb, neboť zástavní právo podmiňující její konání zaniklo před 1. 9. 1998.

[5] Závěrem žalobce namítl, že se žalovaný neřídil pokynem Nejvyššího správního soudu a nezauljal žádný právní názor k otázce aplikace ustanovení § 60 odst. 2 zákona o veřejných dražbách a k otázce, co je titulem pro vyplacení výtěžku dražby. Žalobce namítl, že i z kasačního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozdělení výtěžku dražby nemůže konstitutivně určit titul, ze kterého příjemce prostředky nabyt. Dle žalobce dražebník pochybil, pokud přiznal žalobci prostředky z titulu pohledávek zajištěných zástavním právem, neboť žalobce žádné takové pohledávky neměl. Žalobce tedy získal výtěžek dražby na základě nesprávného postupu dražebníka, a proto dohody o narovnání uzavřené mezi žalobcem a R. P., resp. J. L. mají pro věc zásadní význam, neboť představují právní titul k obdrženým finančním částkám a vyplývá z nich, že výtěžek dražby byl užít na úhradu smluv o půjčce.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 1. 2. 2013, odmítl s odkazem na spisový materiál žalobce uplatněné žalobní námitky s tím, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v kasačním rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2012, č. j. 31Af 9/2011-226. Zároveň žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal. Následně žalovaný stručně zrekapituloval závěry napadeného rozhodnutí s tím, že ani případná neplatnost smlouvy o postoupení pohledávek, ani neplatnost ostatních soukromoprávních úkonů by neměla vliv na posouzení příjmů z hlediska daňového. Žalovaný zdůraznil, že žalobce namítl neplatnost úkonů, které sám využíval, inicioval a byl jejich účastníkem, a to více než 15 let po jejich uskutečnění. K otázce nedobrovolných dražeb žalovaný uvedl, že se vyjádřil plně v intencích kasačních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně. Závěrem se žalovaný vyjádřil k okolnostem zjištěným dokazováním, zejména k jednotlivým titulům, dražbám nemovitostí a rozdělení jejich výtěžků, a zahrnutí jednotlivých příjmů žalobce v rámci daňového přiznání, s tím, že zopakoval svůj závěr, dle kterého nelze dohodou o narovnání měnit pravidla pořadí úhrady jednotlivých pohledávek, které je dáno zákonnou normou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **nebylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[8] Na prvním místě se soud považuje za nutné vypořádat s důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Následně se teprve věnovat ostatním námitkám žalobce.

[9] Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost.

[10] V předcházejícím kasačním rozhodnutí uvedl zdejší soud ze dne 13. 1. 2012, č. j. 31Af 9/2011-226: „[21] *Stejně tak jistě nelze v rovině soukromoprávní pomínout existenci pravidel pro uspokojení dražebních věřitelů, jak jsou upravena v ustanovení § 60 zákona o veřejných dražbách. Finanční ředitelství však musí rovněž zvážit, zda, a popřípadě jaký, vliv měla na výši daňové povinnosti žalobkyně její následná dohoda o narovnání s jejími údajnými dlužníky a zda se zpětnými účinky nevedla k modifikaci způsobu uspokojení, který předvídá ustanovení § 60 odst. 2 zákona o veřejných dražbách, na základě projevu smluvních stran, které si dohodou o narovnání chtěly zpětně uspořádat své vztahy. Ustanovení § 60 zákona o veřejných dražbách lze jistě považovat za kogentní v tom smyslu, že nepodmíněně přikazuje tomu, kdo rozděluje výtěžek dražby a předává jeho části oprávněným osobám, postupovat tak, jak je v něm stanoveno, tj. předepisuje pro účely rozdělení výtěžku dražby jeho jednoznačná a*

dohodou nezměnitelná pravidla. Finanční ředitelství si však bude muset ujasnit, zda účinky tohoto ustanovení dopadají i do práva daňového tak, že by přidělení výtěžku dražby „konstitovalo“ určitý konkrétní právní titul (který je pro uplatnění určitého způsobu zdanění relevantní jako jeho nezbytná podmínka), jenž by měl být důvodem přiznání právě tohoto výtěžku, tj. jeho konkrétní výše a pořadí osoby která jej dostává, ve srovnání s jinými osobami, jež také jinak přicházely v úvahu jako ty, které by mohly obdržet výtěžek dražby nebo jeho část. To znamená, že pro případ, kdy by finanční ředitelství dospělo k závěru, že ve skutečnosti se v dražbě „uspokojila“ zcela či zčásti neexistující pohledávka, resp. že tato pohledávka sice obecně existovala, avšak výtěžek nebyl poskytnut osobě, která na uspokojení měla právo, neboť šlo o osobu, na niž právo na uspokojení z původního věřitele platně nepřešlo, musí si ujasnit, zda pouhý fakt konání dražby mohl právo žalobkyně na plnění z titulu určité pohledávky pro účely daňové konstituovat, třebaže tato pohledávka na ni nebyla sledem platných smluv převedena, a tedy jí plnění ve skutečnosti nepříslušelo, jelikož k němu neměla žádný právní titul. Pokud by dospělo k závěru, že takové „konstituování“ pohledávky žalobkyně prostým konáním dražby možné není, musí uvážit, zda a jak právní důvod plnění, které žalobkyně fakticky obdržela dražbou (a které se tedy ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů projevilo v její ekonomické sféře), modifikovala dohoda o narovnání a zda to není právě tato dohoda, která až dodatečně (místo právně irelevantní dražby) žalobkyni vytvořila právní titul k obdržení finančních částek. Pokud by pak takto dohodou o narovnání vytvořený či zpětně na jisto postavený právní titul byl jiný než finančním ředitelstvím původně identifikovaná půjčka, resp. její vrácení, mohlo by to jistě mít zásadní vliv na výši daňové povinnosti žalobkyně.

[22] Dále pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že dohoda o narovnání nesmí být bez dalšího ignorována jako irelevantní. Byla uzavřena v tomtéž zdaňovacím období, v němž došlo k dražbě, z níž vzešel žalobčin sporný příjem, a proto je jednou ze skutkových okolností, které musí být při stanovení daně vzaty v úvahu a právně hodnoceny. Ani dohoda o narovnání uzavřená v jiném (dřívějším či pozdějším) zdaňovacím období by zásadně nemusela být právně bez významu pro stanovení daně či její dodatečnou změnu. V případě dohody z dřívějšího zdaňovacího období by se její účinky mohly, s ohledem na konkrétní obsah, vztahovat i na časově následující zdaňovací období, které by bylo předmětem posuzování. V případě dohody z pozdějšího než posuzovaného zdaňovacího období by nová skutečnost (uzavřená dohoda o narovnání) mohla být podkladem pro dodatečnou změnu daně, bylo-li by to přípustné zejména s ohledem na ustanovení zákona o lhůtách pro uplatnění příslušných změnových procesních institutů.

[23] Nejvyšší správní soud v pořadí druhém zrušujícím rozsudku zdůraznil, že výše popsané úvahy, ač mohou být pro posouzení věci žalobkyně významné, finanční ředitelství neprovedlo a vycházelo z úvah jiných. Krajský soud závěr finančního ředitelství shledal zákonným, a tedy nesprávně posoudil právní otázky rozhodné pro projednávanou věc a proto jeho v pořadí druhý rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud pro nezákonnost. “

[11] Je třeba konstatovat, že tímto závazným právním názorem (nadto přejatým z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, č. j. 7 AfS 130/2009-200) se žalovaný vůbec nevypořádal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí setrval na svém názoru stran kogentnosti pravidel ustanovení § 60 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách s tím, že dohoda o

narovnání uzavřená mezi žalobcem a dalšími subjekty není způsobilá změnit pořadí uspokojovaných pohledávek. Tímto, nutno říci, že velice stručným, konstatováním se žalovaný zcela vyhnul podstatě problému, který měl podle závazného právního názoru vyřešit. Právní názor o kogentnosti ustanovení § 60 zákona o veřejných dražbách byl obsažen již v kasačním rozhodnutí zdejšího soudu, nicméně podstatou závazného právního názoru zdejšího soudu bylo uložení povinnosti zkoumat, na základě jakého právního důvodu vznikl nárok žalobce na vyplacení výtěžku dražby. Jinými slovy žalovaný si měl ujasnit, zda získané prostředky získal žalobce na základě rozhodnutí dražitele a tedy rozhodnutí dražitele bylo titulem k vyplacení výtěžku dražby, nebo zda získal žalobce prostředky z dražby na základě dražiteli předložených soukromoprávních právních jednání – tedy smluv o úvěru, resp. zástavních smluv, ve spojení se smlouvami o postoupení pohledávky, případně jiných právních jednání.

[12] Tento závěr je pro posouzení věci klíčový, neboť v případě, že by žalovaný dospěl k závěru, že titulem pro vyplacení části výtěžku dražby žalobci byly smlouvy o úvěru, resp. zástavní smlouvy, ve spojení se smlouvami o postoupení pohledávky, musel by se žalovaný nutně zabývat platností těchto smluv z hlediska absolutní neplatnosti, které se žalobce dovolává, případně možností modifikace přijetí výtěžku pomocí dohod o narovnání, čemuž odpovídá převzatý závěr zdejšího soudu, dle kterého *„Pokud by pak takto dohodou o narovnání vytvořený či zpětně na jisto postavený právní titul byl jiný než finančním ředitelstvím původně identifikovaná půjčka, resp. její vrácení, mohlo by to jistě mít zásadní vliv na výši daňové povinnosti žalobkyně.“*

[13] Je třeba totiž konstatovat, že různé zákony (procesní předpisy), které počítají s prováděním dražeb jako způsobem uspokojení věřitele, řeší rozdělení výtěžku dražby různými způsoby. Například zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, předpokládá rozvržení výtěžku dražby po soudním jednání tzv. rozvrhovým usnesením (srov. např. ustanovení § 337e nebo § 337g). Zejména ustanovení § 337e je podstatné ve vztahu k uplatněným pohledávkám, ev. námitkám proti těmto pohledávkám. Dále lze odkázat na ustanovení § 228 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, která komplexně upravují rozvrhové jednání (zejm. ustanovení § 230). Právě ve vztahu např. k uvedeným zákonům měl žalovaný postupovat v hodnocení zákona o veřejných dražbách a skutečností, které konstituují právní titul k přijetí části výtěžku dražby.

[14] Jelikož se žalovaný nezabýval neplatností soukromoprávních právních jednání ani v jiných částech rozhodnutí tak, aby dospěl k závěru o jejich platnosti či neplatnosti, pak nemůže soud jeho úvahy nahradit vlastními. Žalovaný sice provedl důkazy tak, jak mu uložil soud, nicméně ve vztahu k tomu konkrétnímu bodu nejen že nezaulжал právní názor, ale neprovedl ani hodnocení provedených důkazů. Tedy v rozhodnutí žalovaného absentují jak skutkové, tak i právní úvahy. V případě, že by soud nahradil úvahy žalovaného, tak by zcela zásadně narušil rovinu přezkumu správních rozhodnutí, která je vymezena pro správní soudy. Soudy proto nezbylo než z tohoto důvodu vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

[15] V těchto souvislostech je nutné hodnotit i ostatní žalobní námitky, resp. závěry žalovaného. V obecné rovině lze aprobovat závěr žalovaného, že není nutné zabývat se neplatností soukromoprávních právních jednání žalobce v případě, že žalovaný dospěl

k závěru, že tato právní jednání nemají vliv na daňové posouzení věci. Sám žalovaný ale spojil daňové posouzení se samotným vymožením pohledávky. Tento závěr je jistě správný, neboť samotná smlouva jistě nepřinesla příjmy žalobci. Tyto příjmy žalobci vznikly až z vymožení pohledávky. Nicméně je nadále na žalovaném, aby přijal závěr o tom, co konstituovalo titul k obdržení výtěžku dražby, a případně se v této souvislosti nadále zabýval platností, resp. neplatností soukromoprávních právních jednání žalobce.

[16] Jako nedůvodnou hodnotí soud námitku žalobce, že se žalovaný nesprávně vypořádal s otázkou posouzení nedobrovolné dražby, když ji v rovině soukromoprávní považoval za účinnou.

[17] Nejvyšší správní soud v kasačním rozhodnutí vyslovil právní názor, že „*Stejně tak si finanční ředitelství musí učinit úsudek, a to zejména s ohledem na ust. § 71 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, a s ohledem na relevantní judikaturu, jak je třeba nahlížet na nedobrovolné dražby provedené podle ust. § 36 odst. 2 zákona o veřejných dražbách. V obecné rovině lze jistě zvažovat stěžovatelkou zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1704/2007, www.nsoud.cz, ale i obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, publ. pod č. 2/2003 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 Afs 7/2005 - 127, publ. pod č. 1575/2008 Sb. NSS a na www.nssoud.cz. Nelze však přehlédnout, že k otázce účinků nedobrovolné dražby provedené na základě Ústavním soudem zrušeného ust. § 36 odst. 2 zákona o veřejných dražbách se již jednoznačně vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 12. 2007, sp. zn. IV. ÚS 1777/07, <http://nalus.usoud.cz>, i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2010, sp. zn. 26 Cdo 4077/2008, www.nsoud.cz, přičemž oba daly přednost ochraně právní jistoty před zpětnou revizí právních vztahů vzniklých aplikací protiústavního ustanovení. Znamená to tedy, že pokud se dražba, ač na základě protiústavní úpravy, konala, je nutno ji považovat v rovině soukromoprávní (zejména v rovině zásahu do majetkových vztahů k nemovitostem v dražbě prodávaným) za účinnou, nebyla-li účinně napadena návrhem na vyslovení neplatnosti podle ust. § 48 zákona o veřejných dražbách.*“

[18] Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud sice uložil žalovanému, aby si učinil úsudek o nedobrovolných dražbách, ale zároveň odkázal na řešení, které přijal ve své judikatuře jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší soud. Za podstatné je třeba považovat především rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp.zn. IV. ÚS 1777/07, ze dne 18. 12. 2007, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „*26. Uvedené nosné důvody nezpochybňují v případě nedobrovolných dražeb podle § 36 odst. 2 zákona o veřejných dražbách existenci soudní ochrany jako takové, nýbrž neodůvodněnost rozdílné právní úpravy, kdy následnost soudní kontroly ve vztahu k uvedeným nedobrovolným dražbám představuje určité její oslabení. Ústavní soud ve svém nálezu ale nijak nezpochybnil institut nedobrovolné dražby jako takové, ani samotné nabytí vlastnického práva nabyvatelem příslušné věci k okamžiku dražebního přiklepu. Samotný právní vztah, jenž byl veřejnou dražbou založen mezi stěžovatelem a dalšími subjekty, tedy nebyl uvedenými závěry nijak dotčen.*

27. Obecné soudy tedy byly v řízení o návrhu vlastníků zastavených nemovitostí na vyslovení neplatnosti dražby podle § 48 odst. 5 zákona o veřejných dražbách povinny v souladu s § 36 odst. 2 tohoto zákona, ve znění před jeho zrušením, posoudit, zda navrhovatel provedení nedobrovolné dražby byl skutečně oprávněn učinit tento návrh, a v případě nedodržení těchto

podmínek poskytnout vyhlášením neplatnosti ochranu právům vlastníků zastavených nemovitostí. Ústavní soud ale v uvedeném nálezu v žádném případě nezpochybil již zmíněné nabytí vlastnického práva stěžovatelem na základě nedobrovolné dražby, byly-li splněny podmínky podle zákona o veřejných dražbách v době nedobrovolné dražby.

28. Na tomto místě je nutné dále zdůraznit, že ani v případě, že by v dané věci bylo vydáno pravomocné rozhodnutí, by nebylo možné vztáhnout na nabytí vlastnického práva stěžovatelem překážku výkonu práv a povinností podle § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu. Pokud by totiž takové rozhodnutí potvrzovalo zákonnost nedobrovolné dražby, pouze by konstatovalo existenci vlastnického práva nového vlastníka, přičemž k samotnému nabytí vlastnického práva již muselo dojít k okamžiku udělení příklepu. Ustanovení § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu přitom nelze vykládat tak, že by znemožnil jakýkoliv výkon oprávnění plynoucího z práva vlastnického. Nemožnost výkonu práva nebo povinnosti by mohla postihnout pouze přesně specifikované právo nebo povinnost, která by byla předmětem příslušného rozhodnutí, případně nárok na převod vlastnického práva, což ale předmětem řízení v dané věci nebylo. Na nabytí vlastnického práva tedy bylo třeba vztáhnout § 71 odst. 4 zákona o Ústavním soudu, podle něhož zůstávají práva a povinnosti z právních vztahů nedotčena.“ (zdůraznění doplněno krajským soudem). Z citovaného nálezu tak vyplývá, že samotné zrušení ustanovení § 36 odst. 2 zákona o veřejných dražbách nemá vliv na samotnou dražbu jako takovou, pokud nebyla zpochybněna návrhem na vyslovení neplatnosti. Samotný žalovaný není oprávněn si učinit samostatně úsudek o platnosti dražby, neboť tento závěr může vyslovit pouze soud ve formalizovaném řízení. Skutečnost, že by bylo vedeno řízení o vyslovení neplatnosti dražby ale žalobce v řízení před žalovaným nikterak neprokázal.

V. Shrnutí a náklady řízení

[19] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že žalovaný se v řízení, které navazovalo na předcházející kasační rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 13. 1. 2012, č. j. 31Af 9/2011-226, neřídil závazným právním názorem zdejšího soudu. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se ve světle shora uvedených závěrů zdejšího soudu opětovně zabýval otázkou, zda získané prostředky získal žalobce na základě rozhodnutí dražitele a tedy rozhodnutí dražitele bylo titulem k vyplacení výtěžku dražby, nebo zda získal žalobce prostředky z dražby na základě dražiteli předložených soukromoprávních právních jednání – tedy smluv o úvěru, resp. zástavních smluv, ve spojení se smlouvami o postoupení pohledávky, případně jiných právních jednání.

[20] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[21] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle

ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012, tj. 4.200 Kč, dále paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb., tj. 600 Kč, to vše navýšeno o DPH ve výši 21 %, a částku 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek, tedy celkem 8.808 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. dubna 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu